

Sag af saa stor Betydning, saa seer jeg ingen Grund til at forforte Fristen fra 5 Aar til 2 Aar. Allerede i den Bestemmelse, at Loven indeholder en Frist for sin Varighed, ligger jo en Udtalelse af, at dette Forhold gjentagende skal underkastes en Undersøgelse. Naar dette blot var en Undersøgelse, som skulde gaae ud paa at rectificere eller modificere de enkelte Embeder, saag, troer jeg maaffee nok, at 2 Aar er en tilstrækkelig Tid til at faae denne bedre forberedt; men, naar Grunden til, at Loven skal indskrænkes til at gjælde for en vis Tid, er den, som navnlig den ærede sidste Taler lægger saa stor Vægt paa, nemlig at faae en fuldstændig Omordning af hele Skatteopkrævningsystemet, saa troer jeg rigtignok, at 2 Aar ville være en meget kort Frist; jeg troer ikke, at en saadan Hovedreform vil kunne gennemføres i 2 Aar. Resultatet vilde altsaa være, at man om 2 Aar kom tilbage til igjen at vedtage en Forlængelse af Loven. 5 Aar ere jo dog ikke nogen meget lang Tid, og, da det desuden kan have en heel Deel Sandsynlighed for sig, at der, naar Spørgsmaalet om Lovens Varighed atter kommer for, vil blive Tale om en Rectification eller Modification af de enkelte Poster, som den indeholder, saa troer

jeg, at 5 Aars Erfaring i den Henseende vil være bedre at støtte sig paa end 2 Aars. Jeg troer derfor, at det Bedste er at blive staaende ved det i Loven fastsatte Tidsrum for dette Forholds Foranderlighed.

Monrad: Det foreliggende Endringsforslag siger egentlig nu noget Andet, end det før sagde; det er blevet noget forandret. Saaledes som det oprindeligt var stillet, gif det nemlig ud paa, at Loven skulde gjælde i 3 Aar; thi, efter hvad der blev yttret af den ærede Ordfører, var det givet, at, naar de i Loven opførte Beløb kom paa en Tillægsbevilling for det kommende Finantsaar, saa vilde man ikke modsætte sig det; altsaa dette ene Aar, lagt til de to andre, udgjør 3 Aar; men, efter hvad der nu er yttret, skal den kun gjælde for 2 Aar. Udvalgets Fleertal har derimod meent, at det Spørgsmaal, om Loven enten skulde gjælde i 5 eller 3 Aar, ikke var af saa stor Bigtighed, at der, saaledes som Sagen nu ligger for, var Anledning til at gjøre nogen Endring i Loven, og det forekommer mig ogsaa, at det ærede Mindretal vil blive noget haardere, end det egentlig havde betænkt ved nu kun at ville give 2 Aar, medens det tidligere har tilstaaet 3 Aar.

R e t t e l s e r.

- Nr. 169, Sp. 2688, Lin. 10 f. o.: „en“ læs „ingen“
 — — — — — 34 f. o.: „Sager“ læs „Skolesager“
 — 171, første Sp., Lin. 3 f. n.: „fleet“ læs „sagt“
 — — — Sp. 2715, Lin. 5. f. n.: „ved den Forskjel“ læs „den Fordeel“
 — — — — 2716, Lin. 18 f. o.: efter „at“ læs „Hderne til“
 — — — — — 27 og 28 f. o.: „den virkelige Værdi“ læs „Planerne“
 — — — — — 31 f. o.: „Planerne bestemme derom“ læs „den virkelige Værdi er“
 — 172, 2den Sp., Lin. 11 f. n.: „kun“ læs „da“
 — — — — — 4 f. n.: „kun“ læs „jo“
 — — — Sp. 2726, Lin. 5 f. n.: „de“ læs „deres Løn“
 — — — — — 25 f. o.: „har troet“ læs „nu maa troe“